

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪЖЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ II. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овай листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 краиц. за трипутъ. № 116

Претенъ Господина Жарковића.

(Свршетакъ)

Ко има поле нѣжно чувство, а нѣ само овако яко плашљивъ, као нашъ любезны познаникъ Ж а р к о в и ћ тай може себи лако представити, како се онъ упрепастио, кадъ е видю, да се у ономъ истомъ магновению, кадъ е мислю, да е одъ свое драге найвећма удалѣнъ, можда и навеки раставлѣнъ, башъ кодъ нѣ саме налази. Сви нѣгови чудни догађаи съ овомъ девојкомъ, одкако е она у црвенима папучама нѣнимъ иза чаршава подскакивала па досады, вртили су му се чудесно по глави, тако, да му е заиста философична снага нуждна была, да се одржи и да неповеруе у чароліе.

Христина се пакъ јоштъ више зачудила. Она јучеранѣгъ дана ни о комъ другомъ нѣ мислила ни чула, него о нѣму; какво чудо, ако е она о нѣму ту ноћъ и снивала, а кадъ се пробудила и нѣга кодъ себе видила, лако е могла помислити, да е то само наставакъ снивана нѣногъ.

Но душа нѣна, иако се колебала између сна и будноће, опетъ е набрзо упознала се са дѣйствителности, преида јой е ова, као играчка сна, непонятна была.

„Боже мой!“ викну она, „Господине Жарковићу!“

„Христино!“ замуца адный човекъ, „опростите; нѣ заиста, зацело нѣ — намера моя была, овде быти.“

„Ахъ, я вамъ веруемъ!“ упаде му Христина у речъ, тешко уздишући и опоминюћи се јучерашнѣ нѣве неволѣ, кадъ е она нѣга као заручника цео данъ узалудъ изчекивала, и после суетне надежде најпослето извела, да или му се каква несрећа случила, или онъ нѣю неволе. Еръ послани су были люди по нѣга и дознали су одъ кућана нѣговы, да е онъ одъ куће свое отишао, а нигди га у свой долини овой нису могли наћи. — Несрећа или невера! заключише едногласно сви присутствующи гости, кои су се, почемъ су добро

почашѣни были, подъ ноћъ разишли, збогъ чега е, кншомъ и непогодомъ нагнана тетка са непрстенованомъ нећакомъ склонила се у пошти преноћити, као и еосподинъ Жарковићъ.

„Госпои поштарка упутила ме, да у ову собу уђемъ!“ рече јой философъ, „мислю самъ, да овде спава пречестный господинъ парохъ. Мени е врло жао. Я самъ . . .“

По честномъ лицу Жарковића видила е Христина, да онъ нелаже. Она бы наравно волела, да га е у другомъ одношенію видила, а не у овомъ. Али шта ће кадъ е тако немилостива судба наредила. Морали су се дакле разстати, али Христина неимаѣше срца, показати му врата. Невина као анђелакъ нѣ на што рѣзави ни помислити могла. Найгоре што е помишляла, то е, да е онъ презире, и да се стара одъ нѣ, господина Любибратића и можда преухитрено данога обећана ослободити се. Та јой е мисао јуче тайне сузе на очи натерала. Плачучи синоћ е и у креветъ легла и заспала.

„Вы се зацело на мене срдите, Христино,“ промуца Жарковићъ.

„Я самъ јуче . . .“, одговори Христина заруменивши се.

„О, та не споминяйте јучерашный данъ“; викну еосподинъ Жарковићъ: „я самъ скривію, и вы ми опростити неможете.“

Тужанъ обори очи доле. Христина е изъ нѣгова лица читала неусильну тугу, и непритворну любавъ, и она му за све опрости.

„Али саслушайте ме, молимъ васъ. Я ћу вамъ се одкривено исповедити. Све ћу казати, и ништа затаити нећу. Па ако и тада будемъ достоанъ вашегъ пріятельства, — ахъ, ако се могу надати одъ васъ призрѣнію, све што е было, све бы заборадио, — о тада, я нисамъ заслужію ту срећу, — али тада, Богъ и душа, небы было на свету срећнѣгъ човека одъ мене. Да, зацело све ћу вамъ исповедати, све шта самъ јуче радю и мислю.“

Тако е говорио господињъ Жарковићъ и приповедео е нъой свою несрећу обстоятелно и са найдоста-вѣрніомъ точности.

А шта бы ова девојчица радіе и слушала одъ ове приповедке, у којој е свака речъ была ново доказаство њѣгове према нъой любви? Кадъ е пакъ почео говори-ти, како се на брежуљку у шуми налазио, каква су га чувства обузимала, кадъ е угледао частеће се прстен-ціе, како се онъ тада тврдо рѣшио, одрећи се света, и на дальный путь кренути се, а она се смути и рече:

„О та не бы сте зарь!“ . . .

„Бы заиста!“ уздану господињъ Жарковићъ: — „бы заиста, ако . . .“ и сада се онъ маши за њѣну руку; овде му се пресекоше речи; али што е онъ ню дрктећомъ рукомъ неотице за руку стискао, што е почео муцати, и што му се грло чисто осушило, и на-после што е онъ ню милокрвно гледао, то іой е све и више открывало, него што бы се најкрасноречивіе из-казати могло.

Она е дртала. И сама речи проговорити не могла. Погледи су се њѣни са њѣговима сукобили. Садъ іой се разведраваше лепа будућность њѣна. Лепше се небо надъ њѣомъ вѣло, сѣйніе іой е ютренѣ сунце сѣйнуло, и на земљи е красніе цвеће цветало. — За њѣи сада небыаше ништа више земно, ништа смртно ни бедно. Анѣлскимъ мислима обузети блудили су по световима, и они у томъ почувствоваше позивъ створителя къ блаженству.

„О како ћемо срећни быти!“ рече господињъ Жар-ковићъ, погледавши горе на небо.

„Срећни“, промуца Христина, и узданувши спу-сти замишљѣно главу на прси. —

Онъ осети да на Христиној руци има еданъ ма-лый златанъ прстенчићъ, и то га опомену на вражій ючерашній данъ, кога е дана пропустио на прстенъ до-ћи, збогъ чега ће се по свой прилици господињъ Лю-бибратићъ на њѣга срдити.

„Та не ни сада доцне!“ рече онъ, па скиде са свое руке прстенъ и ватну га на Христининъ прстѣ.

„Обешъ ты мени твой прстенъ дати, драга Хри-стино!“ упита е онъ.

Она скиде съ руке прстенъ и даде му га. —

Прстенованъ сврши се; и ни едно речнице непрого-вори. Они се нису заклели, да ће одно друго вечно лю-бити, ерѣ устне њѣове немогоше речи произнети. Место тога блистале су имъ се кристалне сузе у очима. —

Ютренѣ сунце обасу ово двоє срећны своіомъ ру-меномъ светлости.

„О Христино моя Христино!“ викну госно-дињъ Жарковићъ.

25.

Да е господињъ Любибратићъ сва великолѣпія Соломонова себи у помоћъ прибрао, да прстенованъ о-вы двоє величественно буде, и опетъ оно небы могло быти сѣйніе и торжественіе, него што се заиста сбило овде у собици потребитогъ поштара, обасяно ружич-номъ сѣйности ютренѣта сунца, а спровођено цвркута-нѣмъ милы шева.

Господињъ Жарковићъ заборави сва страдања заборави путованъ свое. Онъ потражи и обуче капуть любичве боє и прашне ципеле свое, и смерно се изъ Христинине собе уклони, да се она на миру опремя.

Они обоє заедно съ теткомъ повратиле се кући го-сподина Любибратића. И тогъ истотъ дана были су они безъ величествене гостбе прстеновани, а на две неделѣ затимъ торжественно е свадьба њѣова по сео-скомъ простомъ обычаю.

Христина за целогъ своегъ века никадъ другѣмъ папуча не носила но само црвене, за споменъ, што е она у таквима срдець Жарковића завладала.

Посрбљѣно по Чокеу.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

Београдъ 13. Новембра. Белгискій при Бли-стателной Порти Посланикъ г. Блонделъ бави се одъ неколико дана овде. Онъ е познать и збогъ своегъ научногъ путованя по целой Европи, Сѣверной Амери-ки, Антилима, узъ Нилъ, по црвеномъ мору и Абисиніи (Хабешу). Њѣму за честь давао е ономадъ ручакъ По-печитель Внутренъи Дѣла г. К. Николаевичъ, юче Ен-глескій Генералный Конзуль, г. Фонбланкъ, а данасъ дає Прайскій Конзуль г. Мерони.

Т У Р С К А.

Изъ Цариграда донео е паробродъ Синай у Мар-сель 5. Новембра слѣдуюће вѣсти, коє довиру до 29. Октобра:

„По „Преси д'оріанъ“ већъ су измѣњиване дипло-матскє ноте у смотренію повлаченя аустрійске войске изъ подунавски княжества и повлаченя енглеске флоте изъ црногъ мора.

— Новине явяю, да су Руси енглеской шайки „Ба-шеру“, бранили улазакъ у азовско море, и да су са твр-динѣ Бни-кала изъ топова на ню пуцали, а то збогъ то-га, што е она неке руске проматраюће лађе, коє су неке турске лађе на абхаскомъ прибрежію збогъ шверцованя соли отели; гонила, и за њѣима чакъ у азовско море у потеру иѣи хтела. Адмиралъ Лионъ послао е едну топов-ску шайку, да развиди, шта е и како е.

— Енглеске лађе све еднако бране Русима, при-ближите се зминомъ острову,

У — Преговори, које су лордъ Редклиѳъ, и бавешій се у Цариграду персійскій посланикъ при францускомъ двору, Ферук-Канъ, имали у смотреню предстојећегъ непријатељства између Енглеске и Персіе, нису имали никакавъ повољанъ успѣхъ.

— Найновіе вѣсти изъ Персіе потврђују, да су Персіјанци по освоеню Херата опетъ натрагъ узбіени. Но овај догађај пада у месецъ Јулій. Найновія пакъ извѣстія о повторителномъ освоеню Херата одъ стране Персіјанца, у месецу Септембру, јошъ нису ни съ које стране опровргнута.

— Рускій комисаръ, који је био изаславъ за разправу руско-турске границе у Азији, вратио се у Петербургъ.

— Белгійско правителство је наименовало за нове консуле по пристаништама подунавје кнѣзјества, а нарочито и у Београду.

ФРАНЦУСКА.

Полузваничний листъ „Конституціонель“ доноси опетъ еданъ чланакъ енглески листовъ, у комъ оњ и немачке листове крѣпѣ, и то збогъ тога што они вичу на француско правителство. „Конституціонель“ вели, да Француска, која броји 36 милиона жителя, нетражи савѣта одъ стране листовъ, и да она има доволно искуства за разправљанъ своји унутрашњи послова.

У смотреню неапольскогъ питања стижу намъ изъ Париза повољни и мирни гласови. У Паризу мисле сирѣчь, да ће изъ Неаполя доћи добри гласови пре, него што буде изъ Париза отишао г. Антонини, неапольскій посланикъ при францускомъ двору.

— — Дописатељ „Дайли-Нюса“ пише изъ Париза о краткомъ слову цара Наполеона, управљеномъ на царско-рускогъ посланика при францускомъ двору, г. Киселѣва, слѣдујуће:

„Одговоръ цара Наполеона грофу Киселѣву као годъ и уобште сви изрази цареви, зактевају да се съ највећимъ позоромъ читају, како се небы „погрешно“ толковали. При свемъ томъ, што је овај одговоръ чудновате краткоће, то се оњ ипакъ може свакојко толковати. Ја самъ већ више пута опажао, да начинъ толкованя оракулски изречена цара Наполеона оставља широко пољ свакојкомъ размишљаю, и да оњ у себи носи скривене значае онога, што се на првѣи погледъ и неопажѣ. Ако се стваръ дубљ не испита, онда доиста изгледа овај одговоръ као образацъ краткости и искренности. Но ако се рѣчи цареви сравне у савезу са свима саданѣимъ околностима времена и политике, онда се свакадъ опажа, да се прошлости са сумњивомъ точношћу представља, а исто тако будућности тимъ пространъ кругъ. У настојећемъ случаю чини ми се, да онај ставъ: „Одъ времена заключеногъ мира и т. д.“ са држава у себи онаква изаснѣна, која површиномъ читателю непадају у очи, а та су:

1.) Што су енглески државници саизволили на овај миръ, кога народъ (енглескій) съ пунѣмъ правомъ осуђуе, причина је единствено, што се француска на кон-

гресу парискомъ одъ Енглеске почела отуђивати, и што је одрекла садѣйствованъ своје, да се получи повољнија условія.

2.) Она условія, која се у Енглеской называю благими, назвала је француска съ почетка сувише строгими, да бы се тиме Русија удворила.

3.) Што је Русија обила толика условія уговореногъ мира, и што тежи, да јошъ и друга условія мимоиђе, то је она зато само учинити могла, што јо је француско правителство на то ободравало и подбадало.

4.) Француска се није могла надати одъ стране Енглеске добродушномъ и благомъ поступаню; зато је француска одма съ почетка тежила на то, да се одклони овај недостатакъ слоге и пријатељскогъ споразумѣня (и ово је дѣйство долазка г. Персини-а у Компиенъ.)

5.) Ако се француско правителство пређе показало благо у начину (*suaviter in modo*) то се оно садъ показуе рѣшительно и строго у самой ствари (*fortiter in re*), ерѣ се изъ рѣчи цара Наполеона ясно види, да ће се најпосле морати условія мира вѣрно испунити.

6.) У чему се пакъ ова условія састоје, то се оставља, да доцнија времена рѣше.

7.) Будући односи између Француске и Персіе биће по свој прилици врло пријатељски и повѣрителни.

— — У Паризу 4. Новембра.

Официри руске флотице, која садъ у францускомъ пристаништу у Шербургу стануе, добили су одъ свога адмирала дозвољенѣ, да могу за неколико дана доћи у Паризъ. Половина ови официра налази се већ у Паризу, а друга половина доћиће тамо онда, кадъ се ови прѣи къ флоти врате.

— Многи баварски и виртембержки официри, вели „Конституціонель“ добили су на своје захтеванѣ одъ свои дотични правителства дозволенѣ да наидуће пролеће учествују у войни француза противъ Кабилије. Ова је жеља врло јака кодъ своју официра южнонѣмачки држава.

Влашка и Молдавія.

Европска комисија за расправу дунавске пловидбе, која је садъ пунобројно у Галацу скупљѣна, и која је тамо 23. Октобра прву своју сѣдницу држала, састоји се изъ слѣдујући 7 чланова: за Прајску: краљевскій савѣтникъ Битеръ; за Русију: царскій дворскій савѣтникъ баронъ Офенбергъ, бивши секретаръ канцеларіе княза Горчакова; за Француску: г. Енгелхартъ, званичникъ царско-францускогъ министерства иностраня дѣла; за Енглеску: ирландскій мајоръ Стоксъ; за Аустрију: царскій началникъ одѣленія и конзулъ Беке; за Сардинию: управитель морске школе у Генови, флотскій капетанъ Алесандро д'Асте, а за Турску: ѣнералъ Омер-паша.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕНЕШЕ.

У Лондону 5. Новембра.

„Таймсъ“ явля слѣдујуће:

Писма изъ Бостона потврђују, да је Бухананъ избранъ за президента сѣвероамерикански држава са 174 гласа; Фремонтъ пакъ имао је на својој страни 114 гласа.

сова. Изъ енглески листови види се, да овај изборъ нѣ Енглезима по вољи.

У Берлину 7. Новембра.

Паризки дописи „Дрезданскогъ Журнала“ веле, да е поне за садъ јошть неоснованъ гласъ, да е Русія пристала на то да уступи Болградъ, око кога е толико спора было. Турской.

У Паризу 7. Новембра.

Изъ Мадрида являю подь 3. Новембромъ слѣдуюће: „Обсадно станъ неће се укинути у провинцији Каталоніи. — И „Конституціонаель“ одвраћа Француеке капиталисте одъ участвованя нѣвогъ у предузећу руски гвоздени путова, наводећи, да у Француской и тако већъ има доста и сувише страны државны папира.

О Г Л А С И.

КАЛЕНДАРЪ

подъ именовъ „Надежда“ за годину 1857. изишао е овы дана изъ штампѣ, и добыти се може како кодъ долеподписаногъ издателя, тако и кодъ Г. Радова Барловца и Воина Радуловића болтація.

Онъ садржава у себи 1, обичный Календаръ старый и новый съ ва шарима и менама месеца, и Календаръ еврейскій и турскій; 2, Родословіе нашегъ Кнѣза и Нѣгове породице; 3, Календаръ судейскій, за свакогъ парничара нуждна званиа; 4, Поштанскій течай; 5, 34 комада разны хемичны вѣштина и. пр. читаво яе у бутелу крозь најтешный грильъ угурити безъ да разбиено буде, црно вино у бело претворити и т. д.; 6, едну приповѣдку; 7, Душевно лѣкарство; 8, Три нове пѣсмице; и 9, како редъ, по комъ пароброди изъ Земуна на своимъ лнїяма плове, тако и редъ провидбе мѣстногъ пароброда између Земуна, Београда и Панчева. Еднимъ словомъ садржава у себи врло лены домаћи забава и све, што е преко године нужно знати.

Цѣна му е 2 гроша. Ко узме на веће количество добыке и по 60 нара комадъ.

У Београду 2. Новембра 1856.

Цветко И. Ђорђевићъ

Практикантъ Попеч. Просвѣт.

ФИЛИПА МОРТОНА

СМЕСТИШТЕ ПОМОДНЫ АЛЬИНА ИЗЪ ПЕШТЕ

налази се сада овде съ великимъ изборомъ свакога рода одела за господоу, одъ најбольн матерія, и по најновиѣмъ вкусу израбены.

Да бы се почитаемый п. и. публикумъ уверіо о доброты и честитости мога еспапа, о чему емствуе фирма, доволянъ ће му быти само единый покушай, пакъ да ме и за далъ своимъ поверенъмъ почестуе.

Продая у чаршии у кући г. Шоповића.

(1—3) Подписаный узима честь объявити почитавмомъ публикуму, да е чистѣнъ флека изучіо и у станіо е сваку флеку на свако задовољство было на црнийъ было на белимъ вуненимъ альвинама и стварима, као бадерима и шаловима изчистити, и прима сваку наручбину мушки альвина за радъ, и готовъ е што е брже могуће израдити.

У Београду 12. Новембра 1856.

ЮВАНЪ БЛАЖИЊЪ

шнайдеръ у гл. чаршии надъ трговиномъ г. Гаврила Вуковића
Кодъ Сунца.

Подписани узимаю честь явити почитавмомъ публикуму, да су свою лончарску трговину досада у дућану Г. А. Симића постоявшу преместили у дућанъ ђ. Т. Ђорђевића, спрођу владичине кафане, подъ шилтомъ „кодъ Кнѣза Менчикова.“

У Београду 2. Нов. 1856.

Браћа Исаниловићи

Лончарски трговци.

ДОБРЕ МОРУНЕ

Долеименовани препоручую почитаемой публики скоро набављну изъ Русіе рибу, моруну, слану, одъ првогъ квалитета.

Браћа БОЖИЊИ
на Сави.

(3—3)